

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 111 - Người hầu việc Chúa phải nghĩ đến công việc của Đức Chúa Trời.

Ma-thi-ơ 16:20-23: Đoạn, Ngài cấm môn đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài, Đức Chúa Jê-sus, là Đấng Christ. Từ đó, Đức Chúa Jê-sus mới tỏ cho môn đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! Sự đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu! Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng: Ó Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Người làm gương xấu cho ta; vì người chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: Then^{G5119} charged^{G1291} he his disciples^{G3101} that they should tell^{G2036} no^{G3762} man^{G3367} that he was Jesus^{G2424} the Christ^{G5547}. ²¹ From that time^{G5119} forth began^{G756} Jesus^{G2424} to show^{G1166} unto his disciples^{G3101}, how that he must^{G1163} go^{G565} unto Jerusalem^{G2414}, and suffer^{G3958} many^{G4183} things of the elders^{G4245} and chief^{G749} priests^{G749} and scribes^{G1122}, and be killed^{G615}, and be raised^{G1453} again^{G1453} the third^{G5154} day^{G2250}. ²² Then^{G2532} Peter^{G4074} took^{G4355} him, and began^{G756} to rebuke^{G2008} him, saying^{G3004}, Be it far^{G2436} from thee, Lord^{G2962}: this^{G5124} shall not be unto thee. ²³ But he turned^{G4762}, and said^{G2036} unto Peter^{G4074}, Get^{G5217} thee behind^{G3694} me, Satan^{G4567}: thou art^{G1488} an offence^{G4625} unto me: for thou savourest^{G5426} not the things that be of God^{G2316}, but those^{G3588} that be of men^{G444}.

Khi Đức Chúa Trời quyết định tạo nên muôn vật trong vũ trụ (*khoảng không trên trời*) cùng trái đất với muôn vật trên trái đất này, cùng quyết định tạo nên loài người theo ảnh tượng của chính Ngài, để loài người sẽ quản trị muôn vật do Ngài tạo nên trên đất này, ấy không phải là vì Đức Chúa Trời thích như vậy, vì Đức Chúa Trời chẳng tình cờ hay ngẫu nhiên mà tạo nên các vật bởi quyền phép Ngài làm được những sự đó, nhưng ấy là bởi Ngài là Đức Chúa Trời tốt lành, nên bất kỳ một tạo vật nào được Ngài tạo dựng nên thì ấy là vì cố Danh Ngài là Đức Giê-hô-va mà Ngài tạo nên vật đó, nghĩa là Giê-hô-va Đức Chúa Trời tạo nên muôn vật là vì cố Danh của Ngài.

Trong xã hội của loài người, người ta luôn muốn tỏ chính mình ra bởi những sự tốt đẹp, sự hay, sự giỏi, tài năng, sự đẹp đẽ, sự giàu có... cho nhiều người biết và để duy trì danh tiếng mình, thì người ta phải cố gắng tạo ra các bằng chứng về danh tiếng mình, dù không phải tất cả những sự được gọi là nổi danh đó đều mang ý nghĩa tốt lành cho loài người.

Vào thời kỳ sau rốt này, khi sự phát triển kiến thức của loài người được gia thêm và người ta đã tạo ra được nhiều sản phẩm nổi tiếng, thì người ta cũng biết phải có những tiêu chuẩn ràng buộc với danh hiệu của sản phẩm được đăng ký trên thị trường và người ta biết giá trị của danh hiệu đó sẽ đem lại lợi nhuận cho người chủ của sản phẩm đó và danh hiệu đó sẽ phải gắn liền với sự ưa chuộng của những người tiêu dùng, điều đó có nghĩa là người ta cố gắng tạo ra những sản phẩm tốt, có tín nhiệm, nổi tiếng trên thị trường, vì những sự đó sẽ đem lại lợi nhuận cho chính họ, cả về kinh tế lẫn danh tiếng, và đó là động cơ mà người ta cố gắng tạo ra được các sản phẩm tốt cho xã hội.

Đức Chúa Trời không tạo ra các sản phẩm cùng mọi sự tốt lành để muôn vật nhận biết Danh Ngài, vì bản tánh của Đức Chúa Trời là tốt lành, nên Đức Chúa Trời muốn tạo nên muôn vật trong sự khôn ngoan và sự mưu luận của Ngài, hầu cho muôn vật đã được tạo nên đó sẽ tận hưởng bản tánh tốt lành của Ngài và Đức Chúa Trời lấy làm vui khi thấy muôn vật do Ngài tạo nên đó được hưởng những sự tốt lành của Ngài.

Thật ngôn ngữ của loài người không thể nào tả cho hết được những sự mâu nhiệm về bản tánh tốt lành của Đức Chúa Trời đã và đang dành cho loài người.

Thi-Thiên 145:1-21: Hỡi Vua, là Đức Chúa Trời tôi, tôi sẽ tôn cao Ngài, chúc tụng danh Ngài đến đời đời vô cùng. Hằng ngày tôi sẽ chúc tụng Chúa. Ngợi khen danh Chúa đến đời đời vô cùng. Đức Giê-hô-va là lớn và đáng ngợi khen thay; Sự cao cả Ngài không thể dò xét được. Dòng dõi này sẽ ca tụng công việc Chúa cho dòng dõi kia, và rao truyền việc quyền năng của Chúa. Tôi sẽ suy gẫm về sự tôn vinh oai nghi rực rỡ của Chúa, và về công việc lạ lùng của Ngài. Người ta sẽ nói ra sự năng lực về việc đáng kính của Chúa; Còn tôi sẽ rao truyền sự cao cả của Chúa. Người ta sẽ truyền ra kỷ niệm về sự nhân từ lớn của Chúa, và hát lớn lên sự công bình Chúa. Đức Giê-hô-va hay làm ơn, có lòng thương xót, chậm nóng giận, và đầy sự nhân từ. Đức Giê-hô-va làm lành cho muôn người, sự nhân từ

Ngài giảng trên các vật Ngài làm nên. Hỡi Đức Giê-hô-va, các công việc Ngài sẽ ngợi khen Ngài; Những người thánh Ngài cũng sẽ chúc tụng Ngài. Họ sẽ nói về sự vinh hiển nước Chúa, thuật lại quyền năng của Chúa. Đấng tỏ ra cho con loài người biết việc quyền năng của Chúa, và sự vinh hiển oai nghi của nước Ngài. Nước Chúa là nước có đời đời, quyền cai trị của Chúa còn đến muôn đời. Đức Giê-hô-va nâng đỡ mọi người sa ngã, và sửa ngay lại mọi người cong khom. Con mắt muôn vật đều ngửa trông Chúa, Chúa ban cho chúng đồ ăn tùy theo thì. Chúa xòe tay ra, làm cho thỏa nguyện mọi loài sống. Đức Giê-hô-va là công bình trong mọi đường Ngài, hay làm ơn trong mọi công việc Ngài. Đức Giê-hô-va ở gần mọi người cầu khẩn Ngài. Tức ở gần mọi người có lòng thành thực cầu khẩn Ngài. Ngài làm thỏa nguyện mọi người kính sợ Ngài; Cũng nghe tiếng kêu cầu của họ, và giải cứu cho. Đức Giê-hô-va bảo hộ những kẻ yêu mến Ngài, song hủy diệt những kẻ ác. Miệng tôi sẽ đồn ra sự ngợi khen Đức Giê-hô-va; Nguyện cả loài xác thịt chúc tụng danh thánh của Ngài, cho đến đời đời vô cùng.

Đức Chúa Trời dùng hơi thở của Ngài và Lời của Ngài để tạo nên muôn vật theo ý Ngài muốn và Đức Chúa Trời lấy làm vui vẻ với các tạo vật do Ngài dựng nên. Vì muôn vật được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời và như vậy, Đức Chúa Trời tạo nên muôn vật bởi quyền năng của sự sống trong Ngài, nên muôn vật do Đức Chúa Trời tạo nên đều có sự sống theo sự ban cho của Đức Chúa Trời cũng như Ngài tạo điều kiện cho muôn vật sống chung được cùng phát triển theo sự mưu luận của Đức Chúa Trời.

Trong buổi sáng thế, Đức Chúa Trời đã tạo nên muôn vật trong vũ trụ rồi đến trái đất cùng muôn vật với các điều kiện sống cho muôn vật được phát triển trên đất này, trong đó có loài người. Chính Đức Chúa Trời đã duy trì và bảo tồn sự sống cho muôn vật do Ngài tạo nên trên đất này và như vậy, Đức Chúa Trời vẫn luôn thi hành công việc của Ngài theo bốn tánh tốt lành của Ngài.

Châm ngôn 8:12-36: Ta, là sự khôn ngoan, đồng ở với sự thông minh, và tìm được sự hiểu biết, và sự dễ dặt. Sự kính sợ Đức Giê-hô-va, ấy là ghét điều ác; Ta ghét sự kiêu ngạo, xác xược, con đường ác, và miệng gian tà. Mưu luận và sự thông thạo đều thuộc về ta; Ta là sự thông sáng; năng lực vốn thuộc về ta. Nhờ ta, các vua cai trị, và những quan trưởng định sự công bình. Nhờ ta, các quan trưởng, người tước vị, và các quan xét thế gian đều quản hạt. Ta yêu mến những người yêu mến ta, phàm ai tìm kiếm ta sẽ gặp ta. Sự giàu có, sự tôn trọng, của cải bền lâu, và sự công bình, đều ở nơi ta. Bông trái ta tốt hơn vàng, đến đổi hơn vàng ròng; Hoa lợi của ta quý hơn bạc cao. Ta đi trong con đường công bình, giữa các lối ngay thẳng, dựng làm cho kẻ yêu mến ta hưởng được của cải thật, và làm cho đầy dẫy các kho tàng của họ. Trong buổi Đức Giê-hô-va khởi cuộc tạo hóa, vào thời thái cổ, trước khi chưa dựng nên muôn vật thì Ngài đã có ta. Ta đã được lập từ trước vô cùng từ khi nguyên thủy, trước khi dựng nên trái đất. Lúc chưa có vực sâu, chưa có nguồn chảy nước nhiều, thì ta đã sanh ra rồi. Trước khi núi non chưa lập nên, và các gò nong chưa có; Trước khi Đức Giê-hô-va chưa có dựng nên đất, đồng ruộng, và tro bụi đầu tiên của thế gian, thì ta đã sanh ra rồi. Khi Đức Chúa Trời lập các tầng trời, và đặt cái vòng trên mặt vực sâu, thì có ta ở đó. Khi Ngài làm cho kiên cố các tầng mây trên cao, khiến các nguồn vực sâu vững chắc, định bờ cõi cho biển, để nước không tràn phạm điều răn của Ngài, và khi Ngài lập nên trái đất, thì ta ở bên Ngài làm thợ cái, hằng ngày ta là sự khoái lạc Ngài, và thường thường vui vẻ trước mặt Ngài. Ta lấy làm vui vẻ về chỗ có người ở trên trái đất của Ngài, và sự vui thích ta ở nơi con cái loài người. Vậy, bây giờ, các con ơi! hãy nghe ta; Ai giữ đạo ta lấy làm có phước thay. Khá nghe lời khuyên dạy, và ở khôn ngoan, chớ nên từ chối nó. Người nào nghe lời ta, hằng ngày tỉnh thức tại nơi cửa ta, và chờ đợi ở bên các trụ cửa ta, lấy làm có phước thay. Vì hễ ai tìm được ta, thì gặp sự sống, và sẽ được ơn của Đức Giê-hô-va; Nhưng ai phạm đến ta, làm hại cho linh hồn mình; Còn kẻ nào ghét ta, ắt ưa thích sự chết.

Đức Chúa Trời là tốt lành trong tất cả các công việc Ngài, nhưng trong hàng ngũ các thiên sứ do Đức Chúa Trời tạo nên, có một chê-ru-bin tự biến chất, khi hấn nhìn vào những sự tốt đẹp hấn có mà quên rằng, những sự đó không phải do hấn tự tạo được cho mình, mà là bởi Đức Chúa Trời ban cho. Chê-ru-bin đó tên là Lucifer, một thiên sứ được Đức Chúa Trời xức dầu cho để sử dụng các nhạc cụ do Đức Chúa Trời tạo nên trong thiên đàng để thờ phượng Đức Chúa Trời. Thiên sứ này đã nổi tham vọng muốn được như Đức Chúa Trời, nên hấn đã sử dụng sự lừa dối mà dụ dỗ nhiều thiên sứ trong thiên đàng để theo hấn lập nên một vương quốc như Đức Chúa Trời, nhưng Đức Chúa Trời đã biết rõ hết thấy những sự gian ác đó và Ngài đã đuổi Lucifer cùng với số thiên sứ đã nghe theo lời của Lucifer ra khỏi thiên đàng và Đức Chúa Trời đã đổi tên

Lucifer thành Sa-tan và Ngài đổi tên số thiên sứ đã nghe theo lời của Lucifer thành ma quỷ, hay còn gọi là quỷ sứ của Sa-tan.

Ê-sai 14:1-20: Thật, Đức Giê-hô-va sẽ thương xót Gia-cốp; và còn lựa chọn Y-sơ-ra-ên. Ngài sẽ lập chúng nó lại trong bản xứ; kẻ trứ ngụ sẽ phụ về chúng nó và liên hiệp cùng nhà Gia-cốp. Các dân sẽ đem họ trở về bản xứ; nhà Y-sơ-ra-ên sẽ được chúng nó làm tôi trai tớ gái trong đất Đức Giê-hô-va. Chúng nó sẽ bắt làm phu tù những kẻ đã bắt mình làm phu tù, và quản trị kẻ đã hà hiếp mình. Đến ngày mà Đức Giê-hô-va sẽ cho người yên nghỉ, khỏi cơn buồn bực bối rối, và sự phục dịch nặng nề mà người ta đã bắt ép người, thì người sẽ dùng lời thí dụ này nói về vua Ba-by-lôn rằng: Sao kẻ bạo ngược đã tiệt đi, thành ỨC HIẾP ĐÃ DỨT ĐI! Đức Giê-hô-va đã bẻ gãy của người ác, và trượng của kẻ cai trị! Ấy là kẻ đã nhân giận đánh các dân tộc không thôi, dùng sự thanh nộ cai trị các nước, và dùng sự bất bố chẳng ai ngăn lại. Nay cả đất được yên nghỉ bình tĩnh, trời giọng hát mừng! Dầu đến cây tùng cây bách ở Li-ban cũng nhân cố người mà vui mừng, và nói rằng: Từ khi người ngã xuống rồi, không ai trèo lên để đón ta nữa. Nơi âm phủ sâu thăm thẳm đã rúng động vì có người đặng rước người đến. Nó đã vì người đánh thức các âm hồn, tức là những kẻ cả trên đất; nó đã làm cho vua các nước đứng dậy khỏi ngai mình. Hết thấy chúng nó sẽ cất tiếng nói cùng người rằng: Kia người cũng yếu đuối như chúng ta ư! Kia người cũng trở giống như chúng ta ư! Sự sang trọng với tiếng đàn cầm của người đều xuống nơi âm phủ. Một lớp dùi làm nệm cho người, sâu bọ thì làm mền! Hỡi sao mai (*Lucifer* theo nguyên văn), con trai của sáng sớm kia, sao người từ trời sa xuống! Hỡi kẻ giày đạp các nước kia, người bị chặt xuống đất là thế nào! Người vẫn bụng bảo dạ rằng: Ta sẽ lên trời, sẽ nhắc ngai ta lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời. Ta sẽ ngồi trên núi hội về cuối cùng phương bắc. Ta sẽ lên trên cao những đám mây, làm ra mình bằng Đấng rất cao. Nhưng người phải xuống nơi âm phủ, sa vào nơi vực thẳm! Những kẻ thấy người sẽ ngó chăm người; và nhìn người cách ý tứ, mà rằng: Có phải người này là kẻ đã làm rung rinh đất, day động các nước, làm cho thế gian thành đồng vắng, lật đổ các thành, và chẳng hề buông tha kẻ bị tù về nhà mình đó chẳng? Hết thấy vua các nước đều ngủ nơi lãng tẩm mình cách vinh hiển. Nhưng người thì bị ném xa khỏi mồ mả, như nhánh cây thúi, như áo người bị giết, bị gươm đâm, bị xô xuống trong những đá nơi hố, khác nào cây chết bị giày đạp dưới chân! Người sẽ không được hội hiệp cùng các vua trong lãng; vì người đã diệt nước mình và giết dân mình! Dòng dõi kẻ hung ác sẽ không được xưng đến danh nó nữa.

Ê-xê-chi-ên 28:12-19: Hỡi con người, hãy làm một bài ca thương về vua Ty-rơ và nói cùng người rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Người gồm đủ tất cả, đầy sự khôn ngoan, tốt đẹp trọn vẹn. Người vốn ở trong Ê-đên, là vườn của Đức Chúa Trời. Người đã có đầy mình mọi thứ ngọc báu, là ngọc mã não, ngọc vàng lợt, ngọc kim cương, ngọc thủy thương, ngọc sắc biếc, ngọc bích, ngọc sắc chàm, ngọc sắc xanh, ngọc thông hành, cùng vàng nữa. Nghề làm ra trống cơm ống sáo thuộc về người; từ ngày người mới được dựng nên đã sẵn sẵn rồi. Người là một chê-ru-bin được xúc dầu đang che phủ; ta đã lập người lên trên hòn núi thánh của Đức Chúa Trời; người đã đi dạo giữa các hòn ngọc sáng như lửa. Đường lối người trọn vẹn từ ngày người được dựng nên, cho đến lúc thấy sự gian ác trong người. Nhân người buôn bán thanh lợi, lòng người đầy sự hung dữ, và người đã phạm tội; vậy ta đã xô người như là vật ô uế xuống khỏi núi Đức Chúa Trời; hỡi chê-ru-bin che phủ kia, ta diệt người giữa các hòn ngọc sáng như lửa! Lòng người đã kiêu ngạo vì sự đẹp người, và sự vinh hiển của người làm cho người làm hư khôn ngoan mình. Ta đã xô người xuống đất, đặt người trước mặt các vua, cho họ xem thấy. Người đã làm ô uế nơi thánh người bởi tội ác người nhiều quá và bởi sự buôn bán người không công bình; ta đã khiến lửa ra từ giữa người; nó đã thiêu nuốt người, và ta đã làm cho người trở nên tro trên đất, trước mặt mọi kẻ xem thấy. Hết thấy những kẻ biết người trong các dân sẽ sửng sờ về người. Kia, người đã trở nên một cố kính khiếp, đời đời người sẽ không còn nữa.

Tại sao Lucifer vốn là một thiên sứ được Đức Chúa Trời xúc dầu cho và được hầu việc Đức Chúa Trời trong sự vinh hiển của Ngài và số thiên sứ đã nghe theo lời lừa dối của Lucifer lại có ý đồ phản loạn chống nghịch lại Đức Chúa Trời như vậy?

Câu trả lời, đó là *những kẻ đó đã không nhìn biết công việc của Đức Chúa Trời.*

Thế gian ngày nay cũng vậy, người ta kiêu ngạo về những sự họ làm được, nhưng họ lại bỏ qua những sự

mà loài người cùng các tạo vật không thể tự làm được, đó là những công trình của tay Đức Chúa Trời và bởi cơ đó mà họ phải bị thất bại và hư mất đi.

Ê-sai 5:1-16: Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu ta một bài ca của bạn yêu dấu ta về việc vườn nho người. Bạn rất yêu dấu ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một nơi ép rượu. Và, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ ta xin các ngươi hãy đoán xét giữa ta với vườn nho ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho ta mà ta không làm cho nó chẳng? Cớ sao khi ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy? Nay, ta sẽ bảo các ngươi về điều ta định làm cho vườn nho ta: Ta phá rào, nó sẽ bị cắn nuốt; ta hạ tường xuống, nó sẽ bị giày đập. Ta sẽ để nó hoang loạn, chẳng tưới sửa, chẳng vun xới; nhưng tại đó sẽ mọc lên những gai góc và chà chuôm; ta lại truyền cho mây đừng làm mưa xuống trên nó nữa. Và, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích. Ngài trông họ được công chánh, mà này, có sự bạo ngược; trông được công bình, mà này, có tiếng kêu la. Khốn thay cho những kẻ thêm nhà vào nhà, thêm ruộng vào ruộng, cho đến chừng nào chẳng còn chỗ hở nữa, và các người ở một mình giữa xứ! Đức Giê-hô-va vạn quân có phán vào tai tôi những lời này: Thật nhiều nhà sẽ bỏ hoang, những nhà ấy lớn và đẹp mà chẳng có người ở! Ấy vậy, mười mẫu vườn nho chỉ sanh được một bát rượu; một ô-me hột giống chỉ được một ê-pha. Khốn thay cho kẻ dậy sớm dựng tìm kiếm rượu, chầy đến ban đêm, phát nóng vì rượu! Trong tiệc yến họ có những đàn cầm, đàn sắt, trống cơm, ống sáo và rượu nữa, nhưng chẳng thiết đến công việc Đức Giê-hô-va; họ chẳng xem xét công trình của tay Ngài. Vậy nên, dân ta phải bắt làm phu tù, vì không hiểu biết; kẻ sang nó chịu đói, chúng dân nó chịu khát. Vậy nên sự ham muốn của âm phủ đã rộng thêm, hả miệng vô ngần, sự vinh hiển nó, dân chúng nó, sự sang trọng nó và kẻ vui mừng giữa nó đều sa xuống đó. Kẻ hèn bị khuất; kẻ tôn trọng bị thấp hèn, con mắt người cao ngạo bị hạ xuống; song Đức Giê-hô-va vạn quân lên cao trong sự công chánh, Đức Chúa Trời là Đấng Thánh nên thánh trong sự công bình.

Rô-ma 1:16-25: Thật vậy, tôi không hổ thẹn về Tin Lành đâu, vì là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước là người Giu-đa, sau là người Gờ-réc; vì trong Tin Lành này có bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa, như có chép rằng: Người công bình sẽ sống bởi đức tin. Và, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của những người dùng sự không công bình mà bắt hiệp lễ thật. Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền phép đời đời và bản tánh Ngài, thì từ buổi sáng thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được, vì họ dẫu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song cứ lầm lạc trong lý tưởng hư không, và lòng ngu dốt đầy những sự tối tăm. Họ tự xưng mình là khôn ngoan, mà trở nên điên dại; họ đã đổi vinh hiển của Đức Chúa Trời không hề hư nát lấy hình tượng của loài người hay hư nát, hoặc của điểu, thú, côn trùng. Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô uế theo lòng ham muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân thể mình nữa, vì họ đã đổi lễ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối trá, kính thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên, là Đấng đáng khen ngợi đời đời! A-men.

Đức Chúa Trời là Đấng toàn năng, toàn tri, Ngài biết hết thảy mọi sự vì Ngài là mọi sự và ở trong mọi sự, nên khi Đức Chúa Trời đã đuổi Sa-tan cùng bè lũ phản loạn của hắn ra khỏi thiên đàng, thì Đức Chúa Trời đã tạo một khoảng không để ma quỷ sống tại đó và trong khoảng không bao la này, Đức Chúa Trời đã tạo nên các hành tinh, như mặt trời, mặt trăng cùng các vì sao và cũng trong khoảng không này, Đức Chúa Trời đã tạo nên trái đất cùng muôn vật sống trên đất, trong đó có loài người, là loài được tạo dựng theo ảnh tượng của chính Ngài, ấy là Đức Chúa Trời muốn dạy cho các thiên sứ của Ngài trong thiên đàng được thấy rõ bốn tánh của Ngài qua những công việc của Ngài, đặc biệt là qua việc Ngài tạo dựng nên loài người cùng kế hoạch cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, là sự đến bởi ma quỷ, là Sa-tan.

Khi Đức Chúa Trời giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Đức Chúa Trời đã cho dân Y-sơ-ra-ên được thấy quyền phép của Ngài cai trị thiên nhiên, cai trị muôn vật, cả sự sống và sự chết, sự bình an cũng như sự tai họa, để dân Y-sơ-ra-ên nhìn vào những công việc của Ngài mà gây dựng đức tin nơi Danh của Ngài.

Đức Chúa Trời cũng biết rằng, khi dân Y-sơ-ra-ên đã vào nhận lãnh xứ Ca-na-an rồi và khi họ được giàu có thì họ sẽ quên Ngài và điều đó đã xảy ra, dù người ta đã được Chúa cảnh cáo.

Phục truyền luật lệ ký 8:11-20: **Người khá cẩn thận, e quên Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, không giữ gìn những điều răn, mạng lệnh và luật lệ của Ngài, mà ngày nay ta truyền cho người chẳng; lại e sau khi đã ăn no nê, cất nhà tốt đặng ở, thấy bò chiên của mình thêm nhiều lên, bạc, vàng, và mọi tài sản mình dư dật rồi, thì bấy giờ lòng người tự cao, quên Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, là Đấng đã đem người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, tức khỏi nhà nô lệ chẳng. Ấy là Ngài đã dẫn người đi ngang qua đồng vắng mênh mông gồm ghieác nầy, đầy những rắn lửa, bò kẹp, đất khô khan, chẳng có nước; Ngài khiến nước từ hòn đá rất cứng phun ra cho người; lại trong đồng vắng, Ngài ban cho người ăn ma-na mà tổ phụ người chưa hề biết, để hạ người xuống và thử người, hầu về sau làm ơn cho người. Vậy, khá coi chừng, chớ nói trong lòng rằng: Ấy nhờ quyền năng ta và sức lực của tay ta mà đoạt được những sản nghiệp nầy. Hãy nhớ lại Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, vì ấy là Ngài ban cho người sức lực đoạt được những sản nghiệp, để làm trọn sự giao ước Ngài đã thề cùng tổ phụ người, y như Ngài đã làm ngày nay. Nếu người quên Giê-hô-va Đức Chúa Trời người mà theo các thần khác, hầu việc và quì lạy trước các thần ấy, thì ngày nay ta cáo quyết rằng: Các người hẳn sẽ bị diệt mất! Các người sẽ bị diệt mất như những dân tộc kia mà Đức Giê-hô-va tuyệt diệt trước mặt các người, bởi vì không nghe theo tiếng Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của các người.**

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã từng phán cho họ biết rõ Ngài là Đức Chúa Trời toàn năng và cả thế gian này đều thuộc về Ngài, ấy là để dân Y-sơ-ra-ên có lòng nhận biết Ngài là Đức Chúa Trời toàn năng và muôn vật đều bởi Ngài mà được dựng nên và chẳng có điều gì có thể giấu được khỏi Ngài. Đức Chúa Trời muốn họ có lòng kính sợ Ngài luôn luôn để họ không phạm tội, thế nhưng người ta chỉ nhìn vào những sự ham muốn của xác thịt mà chiều theo những sự đó, vì thế cho nên họ cứ phạm tội và lui đi, dù Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã dùng các tiên tri của Ngài để dạy dỗ, để cảnh cáo họ.

Điều gì đã ngăn trở, khiến người ta không thể nhận biết công việc của Đức Giê-hô-va?

2 Cô-rinh-tô 4:3-4: **Nếu Tin Lành của chúng tôi còn che khuất, là chỉ che khuất cho những kẻ hư mất, cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời nầy đã làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh hiển chói lói của Tin Lành Đấng Christ, là ảnh tượng của Đức Chúa Trời.**

Điều gọi là chúa của đời này chính là những sự tham muốn của xác thịt người ta và những sự tham muốn đó đến từ ma quỷ và như vậy, ma quỷ chính là chúa của thế gian mờ tối này và chính những sự kiêu ngạo, những sự tham lam, những sự ganh tỵ, đố kỵ trong xác thịt của người ta khiến cho Đạo Chúa bị nghẹt ngòi, như Chúa Jê-sus đã phán: **Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo lắng về đời nầy, và sự mê đắm về của cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả.**(Ma-thi-ơ 13:22)

Ma-thi-ơ 16:20-21: **Đoạn, Ngài cấm môn đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài, Đức Chúa Jê-sus, là Đấng Christ. Từ đó, Đức Chúa Jê-sus mới tỏ cho môn đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại.**

Đức Chúa Jê-sus đã tỏ cho các môn đồ của Ngài biết về công việc của Đức Chúa Trời sẽ làm, đó là **Chúa Jê-sus phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại.**

Nếu là một người bình thường khi nghe nói về việc Đức Chúa Trời toàn năng lại chịu để cho Con một của Ngài bị người ta giết như vậy, thì chắc người ta sẽ không thể tin được tại sao lại có chuyện như vậy, thế nhưng những người được nghe điều này lại không phải là dân thường, là những người chưa biết Chúa Jê-sus và chưa được nghe Ngài giảng, mà là các môn đồ của Chúa Jê-sus, thì lại là một vấn đề khác, vì các môn đồ của Chúa Jê-sus đã được nghe Chúa Jê-sus giảng và trong các lời giảng của Chúa Jê-sus, Ngài luôn dùng ví dụ để giúp cho những người nghe nhận biết được ý muốn của Đức Chúa Trời, đó là **nếu một hột giống lúa mì kia chẳng chết đi sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều.**

Trở lại cội nguồn của sự cứu rỗi, Đức Chúa Trời đã làm gì để cứu rỗi loài người ?

Đức Chúa Trời đã không sai thiên binh, thiên sứ đến thế gian này để giải cứu loài người ra khỏi quyền lực

của ma quỷ, bởi vì ma quỷ đã bị Đức Chúa Trời phán xét và thì giờ của chúng còn lưu vong trong khoảng không này chỉ là thời khắc mà thôi, nhưng vấn đề chính là tâm linh của loài người, đã không vâng giữ Lời của Đức Chúa Trời nên ma quỷ mới có thể lừa gạt được loài người, vì nếu A-đam vâng giữ Lời của Đức Chúa Trời và dạy lại cho vợ mình, là Ê-va cẩn thận làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì ma quỷ không thể nào lừa dối loài người được.

Khi A-đam nghe theo lời vợ mình (là Ê-va) mà ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn, thì vì cố tội lỗi của A-đam mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy và như vậy, hết thảy loài người sanh ra từ A-đam đều là nạn nhân bởi tội lỗi của A-đam. Chính vì loài người ra từ A-đam là nạn nhân, nên Đức Chúa đã cho họ (*loài người ra từ A-đam thứ nhất này*) cơ hội để được sự cứu rỗi sự sống mình, đó là Đức Chúa Trời ban cho họ luật pháp của Ngài, tức là Đức Chúa Trời ban cho loài người Lời của Ngài để loài người sẽ nhờ sự vâng giữ và làm theo Lời Đức Chúa Trời thì quyền phép trong Lời Đức Chúa Trời khiến cho họ được sự sống lại và được sự sống đời đời.

Việc Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho loài người ra từ A-đam này là sự công bình và ma quỷ không thể nào có thể kiện cáo được, bởi vì A-đam thứ nhất đã tiếp nhận Lời của Đức Chúa Trời nơi vườn Ê-đen và Đức Chúa Trời có phán với người rằng: **Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn chắc sẽ chết.** (Sáng thế ký 2:16-17). A-đam đã nhận được mạng lệnh này trực tiếp từ Đức Chúa Trời, nhưng người đã không vâng giữ mạng lệnh đó, mà lại nghe theo lời vợ mình là Ê-va, để ăn trái mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn và như vậy, A-đam đã chọn cho mình sự chết nên người phải chết với Ê-va. Loài người được sanh ra từ A-đam hết thảy đều bị nhiễm độc của sự chết qua tội lỗi của A-đam chứ không phải của cá nhân mỗi người ra từ A-đam, vì thế cho nên đối với những người đó thì họ là nạn nhân, nên Đức Chúa Trời cho họ một cơ hội, đó là đương khi người ta còn đang sống trong bóng của sự chết, mà được nghe tiếng Đức Chúa Trời, hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp qua người khác nói lại cho mình, mà người ta tin, nhận lãnh, vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ cứu rỗi tâm linh người đó lại cho Đức Chúa Trời, đó là sự công bình của Đức Chúa Trời và những người tiếp nhận sự cứu rỗi sẽ phải chứng minh sự công bình của mình, nghĩa là nếu người đó thật sự tin cậy, vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời, thì tâm linh của người đó sẽ được sự sống lại và nếu người ấy tiếp tục ở trong Lời của Đức Chúa Trời thì tâm linh của người ấy sẽ được sự sống đời đời trong Đức Chúa Trời, vì chính quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ khiến cho tâm linh người đó được sự sống lại và sự sống đời đời. Còn đối với những người miệng nói tin Chúa mà không nhận được sự sống lại thì ấy không phải là lỗi của Đức Chúa Trời mà của chính người đó đã không thật sự tin cậy nơi Lời của Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời không có sự tây vị ai bao giờ, như Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên trong ngày Ngài ban luật pháp của Ngài cho họ.

Lê-vi ký 18:4-5: Các người hãy tuân mạng lệnh ta, gìn giữ luật pháp ta đừng noi theo: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người. Vậy, hãy giữ luật pháp và mạng lệnh ta, người nào làm theo, thì sẽ nhờ nó mà được sống: Ta là Đức Giê-hô-va.

Phục truyền luật lệ ký 30:19-20: Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các người rằng ta đã đặt trước mặt người sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rửa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho người và dòng dõi người được sống, thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, vâng theo tiếng phán Ngài, và triu mến (*tôn trọng*) Ngài; vì Ngài là sự sống người và làm cho người được sống lâu, đừng người ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ người, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cóp.

Đức Chúa Trời đã tỏ cho loài người biết rằng, muôn vật mà loài người có thể thấy được hoặc không thấy được đó đều là bởi Lời của Đức Chúa Trời mà được tạo dựng nên và loài người đã nhận biết được điều đó và những sự đó đã được chép xuống trong Kinh-thánh.

Thi-Thiên 33:1-22: Hỡi người công bình, hãy vui vẻ nơi Đức Giê-hô-va; Sự ngợi khen đáng cho người ngay thẳng. Hãy dùng đàn cầm cảm tạ Đức Giê-hô-va; Hãy dùng đàn sắt mười dây mà hát ngợi khen Ngài. Khá hát cho Ngài một bài ca mới, và khéo gảy nhạc khí với tiếng vui mừng. Vì lời Đức Giê-hô-va là ngay thẳng, các việc Ngài đều làm cách thành tín. Ngài chuộng sự công bình và sự chánh trực; Đất đầy đầy sự nhân từ của Đức Giê-hô-va. Các tầng trời được làm nên bởi lời Đức Giê-hô-va, cả cơ binh trời bởi hơi thở của miệng Ngài mà có. Ngài thấu các nước biển lại thành như đồng, và trữ những nước sâu trong chỗ chứa. Khấp thiên hạ khá kính sợ Đức Giê-hô-va; Các dân thế gian hãy kinh khủng Ngài. Vì Ngài phán, thì việc liền có; Ngài biểu, thì vật bèn đứng vững bền. Đức Giê-hô-va làm

bại mưu các nước, khiến những tư tưởng các dân tộc ra hư không. Mưu của Đức Giê-hô-va được vững lập đời đời, ý tưởng của lòng Ngài còn đời này sang đời kia. Nước nào có Giê-hô-va làm Đức Chúa Trời mình, dân tộc nào được Ngài chọn làm cơ nghiệp mình có phước thay! Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống, nhìn thấy hết thảy con cái loài người. Ngài ngó xuống từ nơi ở của Ngài, xem xét hết thảy người ở thế gian. Ngài nắn lòng của mọi người, xem xét mọi việc của chúng nó. Chẳng có vua nào vì binh đông mà được cứu, người mạnh dạn cũng không bởi sức lực lớn lao mà được giải thoát. Nhờ ngựa cho được cứu, ấy là vô ích, nó chẳng bởi sức mạnh lớn của nó mà giải cứu được ai. Kìa, mắt của Đức Giê-hô-va đoái xem người kính sợ Ngài, cố đến người trông cậy sự nhân từ Ngài, đặng cứu linh hồn họ khỏi sự chết, và bảo tồn mạng sống họ trong cơn đói kém. Linh hồn chúng tôi trông đợi Đức Giê-hô-va; Ngài là sự tiếp trợ và cái khiên của chúng tôi. Lòng chúng tôi sẽ vui vẻ nơi Ngài, vì chúng tôi đã để lòng tin cậy nơi danh thánh của Ngài. Hỡi Đức Giê-hô-va, nguyện sự nhân từ Ngài giáng trên chúng tôi, y theo chúng tôi đã trông cậy.

Đức Chúa Trời đã khiến cho dân Y-sơ-ra-ên chú ý đến các công việc của Ngài để nhận biết sự oai nghi của Ngài, không phải là để người ta sợ hãi, nhưng để tuyển dân của Ngài kính sợ Ngài và biết trông cậy nơi Danh Ngài.

Đức Chúa Trời cũng biết rằng, loài người sẽ sợ hãi Ngài vì Ngài là Đấng toàn năng, Đấng cai trị muôn muôn vật, cả trời và đất đều phải vâng theo tiếng phán của Ngài và người ta cũng vì sự sợ hãi mà chú trọng đến việc dâng các của lễ cho Đức Chúa Trời vì nghĩ rằng, Đức Chúa Trời sẽ vì các của lễ đó mà làm ơn cho họ! Đức Chúa Trời không cần các của lễ của loài người, nhưng Ngài muốn loài người nhận biết các Lời của Ngài và sử dụng các Lời của Ngài để nhận được sự cứu chuộc cách trọn vẹn cho cả Thân, Hồn và Tâm linh của người ta được giải cứu, giải phóng và giải thoát khỏi quyền lực của sự tội và sự chết.

Đức Chúa Trời đã ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se và trong luật pháp của Đức Chúa Trời còn có các luật thuộc về sự chuộc tội, tức là luật về sự giải cứu và giải phóng thân, hồn và tâm linh người ta ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết và đó là các luật rất quan trọng mà tuyển của Đức Chúa Trời phải thấu hiểu mà áp dụng cho sự sống của cuộc đời mình cách trọn vẹn, nhưng các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã không chú ý về các mạng lệnh này, mà họ lại chú ý về những sự còn lại trong các của lễ đó sẽ thuộc về họ sau khi đã làm xong thủ tục của sự dâng của tế lễ chuộc tội cho kẻ có tội trong dân sự.

Trong ngày Đức Giê-hô-va lập giao ước với Áp-ram, (Áp-ra-ham) người đã hỏi Đức Giê-hô-va rằng: **Lạy Chúa Giê-hô-va, bởi cơ chi tôi biết rằng tôi sẽ được xứ này làm sản nghiệp?**

Đây không phải là một hỏi bình thường, nhưng là một trong những biết trước của Đức Chúa Trời mà thông qua Áp-ra-ham để được tỏ ra cho loài người biết rằng, để một người có thể nhận lãnh lại cho mình, tức là nhận biết những sự mình đã nhận được giá cứu chuộc cho thân, hồn và tâm linh mình được sự sống lại và được sự sống đời đời.

Chúng ta hãy xem Đức Giê-hô-va đã tỏ cho chúng ta biết một nguyên tắc không bao giờ thay đổi về việc làm thế nào để một người sẽ nhận được giá cứu chuộc cho linh hồn mình (cả thuộc thể và thuộc linh).

Sáng thế ký 15:8-21: **Áp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, bởi cơ chi tôi biết rằng tôi sẽ được xứ này làm sản nghiệp?** Đức Giê-hô-va đáp rằng: Ngươi hãy bắt đem cho ta một con bò cái ba tuổi, một con dê cái ba tuổi, một con chiên đực ba tuổi, một con cu rừng và một con bò câu con. Áp-ram bắt đủ các loài vật đó, mổ làm hai, để mỗi nửa con mỗi bên đối với nhau, nhưng không mổ các loài chim ra làm hai. Có những chim ăn mỗi bay đáp trên mấy con thú chết đó, song Áp-ram đuổi nó đi. Và, khi mặt trời vừa lặn, thì Áp-ram ngủ mê; nầy một cơn kinh hãi, tối tăm nhập vào mình người. Đức Giê-hô-va phán cùng Áp-ram rằng: Phải biết rằng, dòng dõi ngươi sẽ ngụ trong một xứ chẳng thuộc về chúng nó, làm tôi mọi cho dân xứ đó và bị họ hà hiếp bốn trăm năm. Nhưng, ta sẽ đoán phạt dân mà dòng dõi ngươi sẽ làm tôi mọi đó; rồi khi ra khỏi xứ, thì sẽ được của cải rất nhiều. Còn ngươi sẽ bình yên về nơi tổ phụ, hưởng lộc già sung sướng, rồi qua đời. Đến đời thứ tư, dòng dõi ngươi sẽ trở lại đây, vì tội lỗi của dân A-mô-rít chưa được đầy đầy. Khi mặt trời đã lặn, thành linh sự tối mịt giáng xuống; kìa có một lò lớn khói lên, và một ngọn lửa lòe ngang qua các xác thịt đã mổ, ngày đó, Đức Giê-hô-va lập giao ước cùng Áp-ram, mà phán rằng: Ta cho dòng dõi ngươi xứ này, từ sông Ê-díp-tô cho đến sông lớn kia, tức sông Ó-phơ-rát, là xứ của các dân Kê-nít, Kê-nê-sít, Cát-mô-nít, Hê-tít,

Phê-rê-sít, Rê-pha-im, A-mô-nít, Ca-na-an, Ghi-ê-ga-sít và Giê-bu-sít.

Các con sinh vật mà Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho Áp-ram (Áp-ra-ham) phải có trong sự dâng lên làm một của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va đó chính là trách nhiệm mà loài người phải làm, còn những con sinh vật được nêu ra đó lại không phải do loài người tạo ra, nhưng là đến bởi sự sẵn sẵn của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời ban cho loài người con đường cứu rỗi nghĩa là Đức Chúa Trời ban cho loài người luật pháp công bình của Ngài, nhưng chỉ có con đường thì chưa đủ để có thể cứu rỗi được loài người lại cho Đức Chúa Trời, vì tội lỗi của tổ phụ loài người vẫn còn đè nặng trên mỗi người được sanh ra trên đất này và theo luật pháp công bình của Đức Chúa Trời, thì tất cả những món nợ mà người ta mắc thì người ta phải trả đủ mà trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ thì *tội lỗi* còn có nghĩa là *nợ*, như vậy, nếu *tội lỗi* của người ta vẫn còn đó, chưa được bôi xoá, thì người đó vẫn bị *cầm tù*.

Tự loài người không thể nào có thể trả hết nợ cho chính mình, trong khi tội lỗi của tổ phụ mỗi người trải ba, bốn đời (theo luật pháp của Đức Chúa Trời) cũng là một gánh nặng ở trên mỗi người nữa, thì làm thế nào loài người có thể tự giải thoát mình được?

Cảm tạ ơn Đức Chúa Trời nhân từ và tốt lành đã tìm được giá cứu chuộc cho loài người và giá cứu chuộc loài người chính là ân điển của Đức Chúa Trời ban cho những người nào có lòng tin đến Danh của Đức Giê-hô-va và tin vào Lời của Ngài.

Đức Chúa Trời đã sẵn sẵn cho loài người giá cứu chuộc cả Thân, Hồn và tâm Linh người ta ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết và giá cứu chuộc đó chính là sự thực thi luật pháp công bình của Đức Chúa Trời mà những con sinh tế mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán với Áp-ram (Áp-ra-ham) đó là bóng về luật pháp trọn vẹn của Đức Chúa Trời (*cả luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống*) và cũng là bóng về Đức Chúa Jê-sus Christ - Con một Đức Chúa Trời.

Chúa Jê-sus đã đến thế gian này để thi hành giá cứu chuộc loài người và Ngài đã phán rằng: ***Cả Kinh-thánh làm chứng về Ngài***, là làm chứng về Đấng đến từ Đức Chúa Cha (*tức là Đức Giê-hô-va vạn quân*) để giải bày cho loài người biết rằng, chính Đức Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc loài người và Đức Giê-hô-va Cứu Chuộc loài người bằng Lời của Ngài.

Vì Đức Giê-hô-va dùng Lời của Ngài để tạo nên muôn vật và trong muôn vật đó có những vật được dùng để làm nơi ở cho loài người, có những tạo vật được dùng làm đồ ăn cho loài người, có những tạo vật được dùng làm của tế lễ chuộc cho loài người, để chữa lành loài người, để bảo vệ loài người, để duy trì sự sống cho loài người... hết thảy những sự đó đều bởi Lời Đức Chúa Trời mà được tạo nên. Tất cả các tạo vật mà Đức Chúa Trời đã tạo nên để duy trì sự sống cho loài người đó đều sẽ phải chết đi khi loài người sử dụng chúng cho sự sống của loài người, hoặc thuộc thể hoặc thuộc linh.

Để xây dựng nhà cửa, các cây cối mà Đức Chúa Trời đã tạo nên trên trái đất này sẽ bị người ta đốn hạ, cửa xẻ, đục đẽo để tạo nên các vật mà loài người có cần cho công việc xây dựng nhà cửa của họ.

Các loại cây sanh trái, sanh hạt, sanh củ, sanh lá cho loài người dùng làm đồ ăn cũng vậy, sẽ phải bị hái, bị cắt để loài người ăn chúng và như vậy các vật đó phải chết đi cho loài người tận dụng các dinh dưỡng có trong các thực vật đó để bồi bổ sự sống cho xác thịt của người ta.

Các con sinh vật cũng vậy, chúng phải bị giết để loài người sử dụng các dinh dưỡng trong thân thể sống của chúng để làm đồ ăn, bổ lại sức sống cho loài người.

Đức Chúa Trời nhân từ đã ban luật pháp công bình của Ngài cho loài người và trong luật pháp đó có chép về nguyên tắc, làm thế nào để chuộc tội cho những kẻ phạm tội trong dân sự của Đức Chúa Trời, nghĩa là làm thế nào để bôi xoá những sự vi phạm của những người vì thiếu sự hiểu biết về luật pháp của Đức Chúa Trời cũng như những sự vi phạm luật pháp mà những người vi phạm đó không có thể tự giải cứu mình ra khỏi quyền lực khiến họ vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời (*chứ không phải giải cứu những người cố tình vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời*).

Lê-vi ký 1:1-17: Đức Giê-hô-va từ trong hội mạc gọi Môi-se mà phán rằng: Hãy nói cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Khi người nào trong vòng các người dâng của lễ cho Đức Giê-hô-va, thì phải dâng súc vật, hoặc bò, hoặc chiên. Nếu lễ vật của người là của lễ thiêu bằng bò, thì phải dùng con đực không tì vết, dâng lên tại cửa hội mạc, trước mặt Đức Giê-hô-va, để được Ngài đẹp lòng nhậm lấy. gười sẽ nhận tay mình trên đầu con sinh, nó sẽ được nhậm thế cho, hầu chuộc tội cho người. Đoạn, người sẽ giết bò tở trước mặt Đức Giê-hô-va, rồi các con trai A-rôn, tức những thầy tế lễ, sẽ dâng huyết lên, và rưới chung quanh trên bàn thờ tại nơi cửa hội mạc. Kế đó, lột da con sinh, và sả thịt ra từng miếng. Các con trai

thầy tế lễ A-rôn sẽ châm lửa trên bàn thờ, chất củi chụm lửa; rồi các con trai A-rôn, tức những thầy tế lễ sắp các miếng thịt, đầu và mỡ lên trên củi đã chụm lửa nơi bàn thờ. Người sẽ lấy nước rửa bộ lòng và giò, rồi thầy tế lễ đem hết mọi phần xông nơi bàn thờ; ấy là của lễ thiêu, tức một của lễ dùng lửa dâng lên, có mùi thơm cho Đức Giê-hô-va. Nếu lễ vật người là của lễ thiêu bằng súc vật nhỏ, hoặc chiên hay dê, thì phải dâng một con đực không tì vết, giết nó nơi hướng bắc của bàn thờ, trước mặt Đức Giê-hô-va; rồi các con trai A-rôn, tức những thầy tế lễ, sẽ rưới huyết chung quanh trên bàn thờ; sả thịt từng miếng, để riêng đầu và mỡ ra; thầy tế lễ sẽ chất các phần đó trên củi đã chụm lửa nơi bàn thờ. Người sẽ lấy nước rửa bộ lòng và giò; đoạn thầy tế lễ dâng và xông hết mọi phần trên bàn thờ; ấy là của lễ thiêu, tức một của lễ dùng lửa dâng lên, có mùi thơm cho Đức Giê-hô-va. Nếu lễ vật người dâng cho Đức Giê-hô-va là một của lễ thiêu bằng chim, thì phải dùng cu đất hay là bò câu con. Thầy tế lễ sẽ đem nó đến bàn thờ, vặt rút đầu ra, rồi xông trên bàn thờ; vắt huyết chảy nơi cạnh bàn thờ. Người sẽ gỡ lấy cái điều và nhổ lông, liệng gần bàn thờ, về hướng đông, là chỗ đổ tro; đoạn xé nó ra tại nơi hai cánh, nhưng không cho rời, rồi thầy tế lễ sẽ đem xông trên bàn thờ, tại trên củi đã chụm lửa; ấy là của lễ thiêu, tức một của lễ dùng lửa dâng lên, có mùi thơm cho Đức Giê-hô-va. (Lê-vi ký 1:1-17)

Theo luật pháp của Đức Chúa Trời, nếu không có sự đổ huyết thì không có sự tha thứ, nghĩa là nếu một người đã có hành động vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời thì người ấy sẽ chết nếu như không có giá chuộc tội lỗi mình. Đức Chúa Trời biết rằng chính quyền lực của sự tội và sự chết đã hành động trong xác thịt của người ta, là quyền lực được truyền lại từ tổ phụ từ ba, bốn đời trước khiến người ta không có sức để noi theo luật pháp của Đức Chúa Trời, vậy nên Đức Chúa Trời đã sẵn sàng cho loài người giá cứu chuộc mà trong Giao-ước Cũ, Đức Chúa Trời có ban cho dân Y-sơ-ra-ên luật sử dụng các con sinh được chỉ định để làm giá chuộc tội cho những người phạm tội (*tức là những tội không đáng chết*) mà các con sinh tế đó đều là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng sẽ đến thế gian này để làm giá cứu chuộc loài người lại cho Đức Chúa Trời.

Hê-bơ-rơ 9:1-28: Ước trước cũng có những luật về việc thờ phượng và một nơi thánh dưới đất. Và, một đền tạm đã dựng lên: phần thứ nhất gọi là nơi thánh, có chân đèn, bàn và bánh bày ra; rồi đến phía trong màn thứ hai, tức là phần gọi là nơi rất thánh, có lư hương bằng vàng và hòm giao ước, toàn bọc bằng vàng. Trong hòm có một cái bình bằng vàng đựng đầy ma-na, cây gậy trở hoa của A-rôn, và hai bảng giao ước; phía trên có hai ché-ru-bin vinh hiển, bóng nó che phủ nơi chuộc tội. Nhưng đây không phải dịp kể các điều đó cho rõ ràng. Các vật đã sắp đặt như vậy, hằng ngày những thầy tế lễ vào phần thứ nhất trong đền tạm, dâng làm trọn việc tế lễ; nhưng, phần thứ hai, thì mỗi năm một lần chỉ một mình thầy tế lễ thượng phẩm vào, chẳng bao giờ mà không đem huyết dâng vì chính mình và vì sự lầm lỗi dân chúng. Đức Thánh Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền tạm thứ nhất đang còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở. Ấy là một hình bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ vật và hi sinh dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ phượng được vẹn lành về lương tâm. Đó chẳng qua là mạng lịnh của xác thịt, cũng như các lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán cải vậy. Nhưng Đấng Christ đã hiện đến, làm thầy tế lễ thượng phẩm của những sự tốt lành sau này; Ngài đã vượt qua đền tạm lớn hơn và trọn vẹn hơn, không phải tay người dựng ra, nghĩa là không thuộc về đời này; Ngài đã vào nơi rất thánh một lần thì đủ hết, không dùng huyết của dê đực và của bò con, nhưng dùng chính huyết mình, mà được sự chuộc tội đời đời. Vì nếu huyết của dê đực bò đực cùng tro bò cái tơ mà người ta rưới trên kẻ ô ướ còn làm sạch được phần xác thịt họ và nên thánh thay, huống chi huyết của Đấng Christ, là Đấng nhờ Đức Thánh Linh đời đời, dâng chính mình không tì tích cho Đức Chúa Trời, thì sẽ làm sạch lương tâm anh em khỏi công việc chết, dâng hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, là đường nào! Nhân đó, Ngài là Đấng trung bảo của giao ước mới, để khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao ước cũ, thì những kẻ được kêu gọi nhận lãnh cơ nghiệp đời đời đã hứa cho mình. Vì khi có chúc thơ, thì cần phải đợi đến kẻ trời chết đã. Chúc thơ chỉ có giá trị sau lúc chết, vì hễ kẻ trời còn sống thì nó không có quyền gì. Ấy vậy, chính giao ước trước nào chẳng phải là không dùng máu mà lập. Lúc Môi-se phán mọi điều răn của luật pháp cho dân chúng, có lấy máu của bò con và dê đực, với nước, dây nhung đỏ tía và ngành ngưu tất rảy trên sách cùng trên cả dân chúng, mà nói rằng: Đây là huyết của sự giao ước mà Đức Chúa Trời đã dạy lập với các người. Đoạn, người cũng lấy huyết rảy đền tạm cùng mọi đồ thờ. Theo luật pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha thứ. Vậy, nếu những tượng chỉ về các vật trên trời đã phải nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật

trên trời phải nhờ của lễ càng quý trọng hơn nữa để được sạch. Và Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người làm ra, theo kiểu mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần, như thầy tế lễ thượng phẩm mỗi năm vào trong nơi rất thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình; bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng thế đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối cùng các thời đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế lễ để cất tội lỗi đi. Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán xét, cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần để cất tội lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai, không phải để cất tội lỗi đi nữa, nhưng để ban sự cứu rỗi cho kẻ chờ đợi Ngài.

Chúng ta được gọi là dòng dõi của Áp-ra-ham và như vậy, Giao-ước mà Đức Giê-hô-va đã lập với Áp-ra-ham cũng sẽ được ứng dụng trên cuộc sống của chúng ta, chỉ khác một điều là Giao-ước đó sẽ được chúng ta thi hành theo lẽ thật, tức là theo Luật pháp của Thánh-Linh sự sống.

Để hiểu được ý nghĩa của điều này, chúng ta hãy xem Chúa Jê-sus đã phán gì về sự khác biệt này.

Giăng 8:31-32: Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các người hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn đồ ta; các người sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các người.

Áp-ra-ham đã vâng giữ các Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán với người và chính người đã dạy lại các Lời của Đức Giê-hô-va cho con cháu của mình, y như miệng Đức Giê-hô-va đã phán.

Ngày nay chúng ta không có các con sinh tế như trong thời của giao ước cũ mà dân Y-sơ-ra-ên đã dùng để giết chúng và đổ huyết các con sinh tế đó ra để làm giá chuộc tội, nhưng thông qua quyền phép của Huyết Đức Chúa Jê-sus Christ mà chúng ta được chuộc lại cho được làm con cái Đức Chúa Trời và với tư cách là con cái Đức Chúa Trời mà chúng ta được quyền sở hữu Lời Đức Chúa Trời mà làm của tế lễ chuộc tội lỗi mình, mà cách làm đó là: **Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác.** (1 Giăng 1:9)

Môi miệng của chúng ta được gọi là bàn thờ dâng của lễ theo như Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho Môi-se, người là bóng cho Đấng Christ, Đấng ban Luật pháp của Thánh-Linh sự sống cho những người nào tin đến Danh Ngài mà noi theo Ngài: **Người hãy lập cho ta một bàn thờ bằng đất, trên đó phải dâng của lễ thiêu, cùng của lễ thù ân của người, hoặc chiên hay bò. Phàm nơi nào có ghi nhớ danh ta, ta sẽ đến và ban phước cho người tại đó.** (Xuất Ê-díp-tô ký 20:24)

Nếu người tin Chúa tin rằng Lời Đức Chúa Trời không bao giờ qua đi, thì mạng lệnh mà Đức Giê-hô-va đã phán với Môi-se đó vẫn có hiệu lực và chúng ta sẽ thi hành công việc này cách mới của Đức Thánh-Linh chứ không theo cách cũ của văn tự, vì theo lẽ thật thì những sự đã được chép trong Giao-ước cũ về sự thờ phượng hay sự dâng con sinh tế đều là bóng của những sự sẽ đến, còn hình thì ở trong Đấng Christ.

Các thầy tế lễ trong dân Y-sơ-ra-ên đã hiểu sai ý nghĩa của Lời Chúa dạy về sự dâng của tế lễ và việc giảng dạy luật pháp cho tuyển của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên dân Y-sơ-ra-ên đã không có luật pháp của Đức Giê-hô-va ở trong cuộc sống của họ, mà người ta chỉ chú ý đến các kỳ lễ cùng các của tế lễ phải dâng theo luật định mà thôi, vậy nên Lời Chúa đã phán rằng: **Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu ta một bài ca của bạn yêu dấu ta về việc vườn nho người. Bạn rất yêu dấu ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một nơi ép rượu. Và, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ ta xin các người hãy đoán xét giữa ta với vườn nho ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho ta mà ta không làm cho nó chẳng? Cớ sao khi ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy? Nay, ta sẽ bảo các người về điều ta định làm cho vườn nho ta: Ta phá rào, nó sẽ bị cắn nuốt; ta hạ tường xuống, nó sẽ bị giày đạp. Ta sẽ để nó hoang loạn, chẳng tĩa sửa, chẳng vun xới; nhưng tại đó sẽ mọc lên những gai góc và chà chuôm; ta lại truyền cho mây đừng làm mưa xuống trên nó nữa. Và, vườn nho của Đức Giê-hô-va vạn quân, ấy là nhà Y-sơ-ra-ên, và những người của Giu-đa tức là cây mà Ngài ưa thích. Ngài trông họ được công chánh, mà nầy, có sự bạo ngược; trông được công bình, mà nầy, có tiếng kêu la. Khốn thay cho những kẻ thêm nhà vào nhà, thêm ruộng vào ruộng, cho đến chừng nào chẳng còn chỗ hở nữa, và các người ở một mình giữa xứ! Đức Giê-hô-va vạn quân có phán vào tai tôi những lời nầy: Thật nhiều nhà sẽ bỏ hoang, những nhà ấy lớn và đẹp mà chẳng có người ở! Ấy vậy, mười mẫu vườn nho chỉ sanh được một bát rượu; một ô-me hạt giống chỉ được một ê-pha. Khốn thay cho kẻ dậy sớm để tìm kiếm rượu, chầy đến ban đêm, phát nóng vì rượu!**

Trong tiệc yến họ có những đàn cầm, đàn sắt, trống cơm, ống sáo và rượu nữa, nhưng chẳng thiết đến công việc Đức Giê-hô-va; họ chẳng xem xét công trình của tay Ngài. Vậy nên, dân ta phải bắt làm phu tù, vì không hiểu biết; kẻ sang nó chịu đói, chúng dân nó chịu khát. Vậy nên sự ham muốn của âm phủ đã rộng thêm, hả miệng vô ngần, sự vinh hiển nó, dân chúng nó, sự sang trọng nó và kẻ vui mừng giữa nó đều sa xuống đó. Kẻ hèn bị khuất; kẻ tôn trọng bị thấp hèn, con mắt người cao ngạo bị hạ xuống; song Đức Giê-hô-va vạ quân lên cao trong sự công chánh, Đức Chúa Trời là Đấng Thánh nên thánh trong sự công bình. (Ê-sai 5:1-16)

Lời Chúa chép rằng: **Trong tiệc yến họ có những đàn cầm, đàn sắt, trống cơm, ống sáo và rượu nữa, nhưng chẳng thiết đến công việc Đức Giê-hô-va; họ chẳng xem xét công trình của tay Ngài.**

Đức Giê-hô-va không muốn tuyển dân của Ngài tôn thờ cuốn sách luật pháp mà Ngài đã ban cho loài người qua Môi-se, là cuốn sách mà chính Đức Giê-hô-va đã dùng ngón tay của Ngài để chép các mạng lệnh và điều răn của Ngài mà ban cho dân Y-sơ-ra-ên. Đức Giê-hô-va không muốn người ta giữ cuốn sách đó cẩn thận rồi cất nó đi, nhưng Ngài muốn mọi người đều được hiểu biết mọi sự đã được chép trong sách đó để người ta vâng giữ và làm theo. Đức Giê-hô-va muốn người ta đọc cuốn sách đó mỗi ngày và nói đến mọi sự đã được chép trong cuốn sách đó và được giảng giải ra cho mọi người được hiểu biết những sự được chép trong đó, như người ta vẫn giết thịt các con chiên, con dê, con bò để làm lương thực nuôi sống mình mỗi ngày vậy, nhưng người ta đã không làm như ý Chúa muốn, vì thế cho nên **dân của Chúa phải bị bắt làm phu tù, vì không hiểu biết; kẻ sang nó chịu đói, chúng dân nó chịu khát. Vậy nên sự ham muốn của âm phủ đã rộng thêm, hả miệng vô ngần, sự vinh hiển nó, dân chúng nó, sự sang trọng nó và kẻ vui mừng giữa nó đều sa xuống đó.**

Trước khi Đức Chúa Jê-sus bị người ta bắt và đóng đinh Ngài lên thập tự giá, Chúa Jê-sus đã kêu gọi người ta đến với Ngài, tức là đến với Lời Đức Chúa Trời, để ăn, để nuốt, để uống những sự thuộc về sự sống lại và sự sống đời đời mà Đức Giê-hô-va đã sắm sẵn cho loài người.

Giăng 6:47-63: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ ai tin thì được sự sống đời đời. Ta là bánh của sự sống. Tổ phụ các ngươi đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi cũng chết. Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết. Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta. Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ nào người này lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không ăn thịt của Con người, cũng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các ngươi đâu. Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống. Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ phụ các ngươi đã ăn, rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh này sẽ sống đời đời. Đức Chúa Jê-sus phán những điều đó lúc dạy dỗ trong nhà hội tại thành Ca-bê-na-um. Có nhiều môn đồ nghe Ngài, thì nói rằng: Lời này thật khó; ai nghe được? Nhưng Đức Chúa Jê-sus tự mình biết môn đồ lầm bầm về việc đó, bèn phán rằng: Điều đó xui các ngươi vấp phạm sao? Vậy, nếu các ngươi thấy Con người lên nơi Ngài vốn ở khi trước thì thế nào? Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các ngươi đều là thần linh và sự sống.

Chúa Jê-sus đã phán trước về điều mà Đức Chúa Cha đã quyết định cho phép được xảy ra để làm giá cứu chuộc nhiều người, nhưng điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời cho phép người ta giết Con một của Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ để có giá cứu chuộc nhân loại, mà ấy là Đức Giê-hô-va đã nhắc lại cho cả nhân loại biết rằng, ngay từ lúc ban đầu, khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác và vì cố tội lỗi đó mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy, thì Đức Giê-hô-va đã phải hy sinh con sinh tể để lấy da nó mà che đậy sự lỗi lầm của A-đam và Ê-va rồi cũng kể từ đó, sau cơn nước lụt mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã dùng để huỷ diệt những kẻ gian ác trong đời Nô-ê, Đức Chúa Trời đã cho phép loài người được giết các con thú vật để ăn thịt chúng, cho được sức lực mà chống chọi với sự rủa sả đã đến trên đất này bởi tội lỗi của A-đam, mà các con vật đó là do chính tay của Đức Giê-hô-va nắn nên cho được sống trên đất này.

Để cứu chuộc loài người ấy không phải là cứu chuộc cả thân thể xác thịt của loài người, mà là cứu chuộc tâm linh của loài người, là loài được tạo nên giống như Đức Chúa Trời và được quyền phép cai trị như Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va đã chuẩn bị ngay từ ban đầu trong kế hoạch của Ngài, đó là Ngài chọn một dòng

đôi như chọn loại giống tốt vậy và Đức Giê-hô-va đã chọn Áp-ram, là người có đức tin nơi Lời của Ngài, để rồi đến đời thứ tư của người, qua những sự chọn lựa, thử thách mà Đức Giê-hô-va đã cho phép xảy ra trên cuộc đời của Áp-ra-ham, trên Y-sác và trên Gia-cốp mà Đức Giê-hô-va có được một tuyển dân, dân đó được gọi là Y-sơ-ra-ên, mà Y-sơ-ra-ên trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là: **Người được tạo nên có quyền phép của con Vua, người sẽ cai trị như Vua, người được tạo nên giống như đấng đã tạo nên mình.**

Để giải cứu tuyển dân của Đức Chúa Trời ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va đã tỏ ra các quyền phép của Ngài cho Pha-ra-ôn của xứ Ê-díp-tô biết và cho dân Y-sơ-ra-ên được biết, ấy là để dân Y-sơ-ra-ên nhận biết ấy không phải là Môi-se làm công việc này mà là chính Ngài, là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp, là tổ phụ của dân Y-sơ-ra-ên làm ra mà Môi-se là kẻ tội lỗi Ngài, hầu cho dân Y-sơ-ra-ên được gây dựng đức tin nơi Danh Ngài, là Đức Giê-hô-va vạn quân.

Tất cả những sự được ghi chép trong Kinh-thánh đều đã được xảy ra trong thuộc thể nhưng hết thảy những sự đó đều là bóng cho sự cứu chuộc thuộc linh, tức là sự cứu chuộc tâm linh loài người lại cho Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Xứ Ê-díp-tô là bóng cho thế gian này và khi nói đến thế gian là nói đến những sự thuộc về đất, trong đó có thân thể xác thịt của loài người. Giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô mà xứ Ê-díp-tô đó bị cai trị bởi Pha-ra-ôn cùng quân đội của Pha-ra-ôn và đó là bóng về việc, muốn giải cứu tâm linh của loài người thì công việc đầu tiên là người tin Chúa sẽ phải vâng phục hoàn toàn vào sự dắt dẫn của Lời của Đức Chúa Trời (mà chức vụ của Môi-se là bóng) và Đức Chúa Trời sẽ khiến cho quyền lực của ma quỷ hành động trong thân thể xác thịt của người ta phải bị bắt phục, mà Pha-ra-ôn của xứ Ê-díp-tô là bóng.

Đức Chúa Trời muốn những người tin Chúa phải nhận biết được nguyên tắc này vì nó không phải là bóng nữa mà trong thời kỳ cuối cùng này, những người tin Chúa phải trực tiếp đối diện với những sự đã được chép trong Kinh-thánh, mà khi xưa chép là bóng cho thời kỳ sau rốt này và chúng ta đang ở trong thời kỳ sau rốt, nên chúng ta phải hiểu những sự đã chép đó là nói về thời kỳ chúng ta ngày nay và chúng ta sẽ phải hiểu biết công việc của Đức Giê-hô-va mà làm theo những sự tỏ ra của Ngài để giữ vững được giá cứu chuộc mà Đức Chúa Jêsus Christ đã hoàn thành cho mỗi người chúng ta.

Khi Đức Chúa Trời đặt A-đam (loài người) vào trong cảnh vườn Ê-đen, Ngài đã phán với loài người rằng: **Sáng thế ký 2:16-17: Rôi, Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn chắc sẽ chết.**

Vườn Ê-đen đó là bóng về **Cuốn sách luật pháp** mà ngày nay chúng ta gọi là Kinh-thánh và trong tất cả các mạng lệnh cùng các điều răn mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người chúng ta thì chúng ta phải tôn trọng, vâng giữ và làm theo, thì chúng ta sẽ thật sự được ở trong sự yêu thương của Đức Chúa Trời. Bất cứ một người nào vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời thì người đó coi như đã ăn trái cây mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn vậy và chính hành động tội lỗi của người đó sẽ khiến người đó phải chết, như Lời của Đức Chúa Trời đã phán với A-đam từ lúc ban đầu, vì Đức Chúa Trời không hề thay đổi.

Chữ **ăn** được chép trong Sáng thế ký 2:16 và 17 đó là chữ אכל - akal, số 0398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, nhìn chòng chọc như nuốt lấy;**

Trước khi cho phép Giô-suê dẫn dân Y-sơ-ra-ên vượt qua Giô-đanh để vào chiếm xứ Ca-na-an, Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho Giô-suê (kẻ hầu việc Đức Giê-hô-va) rằng: **Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng người, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy người mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước.** (Giô-suê 1:8)

Đức Giê-hô-va muốn tuyển dân của Ngài hằng ngày được ăn thịt bò, thịt chiên, ăn bánh không men, được xúc dầu trong thuộc thể thể nào, thì mỗi ngày tâm linh của họ cũng sẽ được nuôi dưỡng bằng luật pháp công bình của Ngài thể đó, vì môi miệng của người ta được coi là bàn thờ dâng của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va và như vậy, Đức Giê-hô-va đã chuộc Y-sơ-ra-ên lại cho Ngài và dân Y-sơ-ra-ên là thuộc về Đức Giê-hô-va thể nào, thì khi chúng ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì tâm linh của mỗi người chúng ta cũng đã thuộc về Đức Giê-hô-va thể đó và tâm linh của mỗi người chúng ta phải được nuôi dưỡng bằng Lời của Đức Chúa Trời cả thuộc thể và thuộc linh thể đó, không có sự khác biệt nào cả.

Nếu người ta không được ăn, không được uống, người ta sẽ chết thể nào, thì nếu tâm linh của người tin Chúa không được ăn bánh hằng sống, không được uống nước hằng sống (tức là **Luật pháp của Thánh-Linh**

sự sống) thì nó cũng sẽ thế thể ấy.

Khi chúng ta thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ thì thân thể của chúng ta được ví là cái thành tìm được sự bình an, thành tìm được sự hoà bình và đó cũng chính là ý nghĩa của chữ **יְרוּשָׁלַיִם** - **Giê-ru-sa-lem** trong tiếng Hê-bơ-rơ vậy.

Đức Chúa Jêsus Christ biết rõ sứ mạng của Ngài là Ngài sẽ ban chính Ngài cho tuyển dân của Ngài như chính Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã dùng hơi thở của Ngài để tạo nên muôn vật và muôn vật được tạo nên trong khoảng không trên trời cũng muôn vật trên đất này ấy là để phục vụ loài người, là loài được tạo nên theo ảnh tượng của chính Ngài. Cũng một lẽ đó, hết thảy mọi sự đã được Đức Giê-hô-va cho phép xảy ra trên đất này cho đến khi Ngài sai Con một của Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này, đều là bóng cho kế hoạch cứu chuộc loài người lại cho Đức Chúa Trời và các thiên sứ trên trời sẽ nhìn thấy công việc lạ lùng của Đức Giê-hô-va mà nhận biết Ngài như ý Chúa muốn họ biết vậy.

Giăng 3:16-21: **Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. Và, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu. Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời. Và, sự đoán xét đó là như vậy: sự sáng đã đến thế gian, mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu xa. Bởi vì phàm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công việc của mình phải trách móc chẳng. Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.**

Đức Chúa Trời không muốn Con một của Ngài phải bị người ta giết, nhưng ngay từ lúc ban đầu khi A-đam phạm tội thì bởi tội lỗi đó mà sự chết đã vào trong loài người hết thảy, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã có giải pháp để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết và giải pháp đó là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời sẽ ban Lời không bao giờ thay đổi, là Lời từ trong lòng của Ngài được công bố ra để cho loài người hay chết có nơi trông cậy trong sự cuối cùng của mình và theo ngôn ngữ Hê-bơ-rơ thì **lời nói** còn được gọi là **sự giả, dòng dõi, con cái, để xây dựng, để thiết lập, để sửa chữa, để tạo dựng**;

Trong thuộc linh, khi người ta tiếp nhận Lời của Đức Chúa Trời mà vâng giữ, công bố ra và làm theo, thì ấy là người ta đang thực hành công việc **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng** Lời của Đức Chúa Trời vậy.

Vì khi người ta tin Lời của Đức Chúa Trời mà làm theo, thì chính Đức Chúa Trời sẽ thi hành công việc thuộc về Ngài mà khiến cho quyền phép của Ngài làm xong điều Ngài đã hứa với loài người, vì Lời của Đức Chúa Trời chính giao ước của Đức Chúa Trời lập với loài người vậy.

Ê-sai 55:8-13: **Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng ta chẳng phải ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải đường lối ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các ngươi, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các ngươi cũng bấy nhiêu. Và, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các ngươi sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các ngươi, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai góc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.**

Giê-rê-mi 29:11-13: **Đức Giê-hô-va phán: Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ đối cùng các ngươi, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình. Bấy giờ các ngươi sẽ kêu cầu ta, sẽ đi và cầu nguyện ta, và ta sẽ nhậm lời. Các ngươi sẽ tìm ta, và gặp được, khi các ngươi tìm kiếm ta hết lòng.**

Trong thuộc thể, thành Giê-ru-sa-lem là nơi có đền thờ của Đức Giê-hô-va và dân cư thành Giê-ru-sa-lem là thuộc về Đức Giê-hô-va và họ cần phải được giải cứu ra khỏi ách đô hộ của người Rô-ma. Còn trong thuộc linh thì thân thể của người tin Đức Chúa Jêsus Christ cũng là đền thờ của Đức Giê-hô-va và tâm linh sống trong thân thể đó phải được cứu chuộc lại cho Đức Giê-hô-va và để cứu chuộc tâm linh đó thì người tin Chúa phải tiếp nhận Lời Đức Chúa Trời vào trong lòng mình, không phải bởi sự cố gắng nỗ lực của xác thịt mình mà người ta làm được công việc này, nhưng như Lời Chúa đã phán, đó là công việc của Đức Chúa Trời, khi người ta hết lòng trở lại với Ngài.

Châm ngôn 1:23: **Nhân vì ta trách các ngươi, các ngươi khá trở lại; Kia, ta sẽ đổ thần linh ta trên các**

người; Ta sẽ làm cho các người biết những lời của ta.

Giê-rê-mi 31:33: Đức Giê-hô-va phán: Đây là giao ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên sau những ngày đó. Ta sẽ đặt luật pháp ta trong bụng chúng nó và chép vào lòng. Ta sẽ làm Đức Chúa Trời chúng nó, chúng nó sẽ làm dân ta.

Xa-cha-ri 9:9: Hỡi con gái Si-ôn, hãy mừng rỡ cả thể! Hỡi con gái Giê-ru-sa-lem, hãy trỗi tiếng reo vui! Đây, Vua người đến cùng người, Ngài là công bình và ban sự cứu rỗi, nhu mì và cưỡi lừa, tức là con của lừa cái.

Trên đây là các lời tiên tri và lời tri thức của Đức Giê-hô-va báo trước về công việc mà Ngài sẽ làm cho dân thành Giê-ru-sa-lem cũng như cho những người được chuộc lại cho Ngài bằng Huyết của Con một Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ - Chiên con không tì vết của Đức Chúa Trời.

Khi Đức Chúa Jê-sus tỏ ra công việc của Đức Giê-hô-va sẽ làm trên chính Ngài, đó là **chính Ngài phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! Sự đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu! Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng: Ố Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Người làm gương xấu cho ta; vì người chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.**

Đức Chúa Jê-sus đã tỏ ra cho các môn đồ của Ngài biết công việc mà Đức Chúa Cha sẽ làm vào thì giờ quan trọng nhất và cũng là mục đích mà Ngài phải đến thế gian này, đó là để hoàn thành giá cứu chuộc loài người lại cho Đức Giê-hô-va và đó chính là Tin Lành cho loài người trên thế gian này.

Khi một người bị bệnh nặng, không thể tự ăn hay uống được, thì người ta phải đem người đó vào trong bệnh viện và tại đây, để cứu sống người bệnh đó, các bác sỹ sẽ phải can thiệp bằng sự hiểu biết cùng với các thiết bị y tế để truyền hoặc dịch, hoặc huyết thanh, hoặc truyền máu (của người khác) vào trong thân thể của người đó, đồng thời người ta cũng phải đưa thực phẩm đã được chế biến nhuyễn ra để đưa vào trong thực quản của người đó để cung cấp dinh dưỡng cần thiết duy trì sự sống cho người đó, cho tới khi người đó được phục hồi sức lực và tự mình ăn, uống. Trong thuộc thể, sự can thiệp này sẽ cứu sống người bệnh và sự can thiệp đó được thi hành trong sự hiểu biết về kỹ thuật và hiểu biết về sự sống của con người.

Trong thuộc linh cũng vậy, như Lời Chúa có chép:

“Đức Giê-hô-va lấy làm vừa ý mà làm tổn thương người, và khiến gặp sự đau ốm. Sau khi đã dâng mạng sống người làm tế chuộc tội, người sẽ thấy dòng dõi mình; những ngày người sẽ thêm dài ra, và ý chỉ Đức Giê-hô-va nhờ tay người được thành vượng. Người sẽ thấy kết quả của sự khốn khổ linh hồn mình, và lấy làm thỏa mãn. Tội tố công bình của ta sẽ lấy sự thông biết về mình làm cho nhiều người được xưng công bình; và người sẽ gánh lấy tội lỗi họ.” (Ê-sai 53:10-11)

Các môn đồ của Chúa Jê-sus đã không chú ý đến ý nghĩa của các Lời mà Chúa Jê-sus đã rao giảng theo cách mà Chúa Jê-sus đã tỏ ra rằng, mọi Lời mà Ngài đã phán ra đó đều là thần linh và sự sống, vì thế cho nên khi nghe Chúa Jê-sus nói về việc Ngài sẽ lên thành Giê-ru-sa-lem và người ta sẽ bắt Ngài và giết Ngài, thì Phi-e-rơ lại kéo Ngài ra riêng để ngăn trở Ngài.

Bản Kinh-Thánh King James version chép Ma-thi-ơ 16:22 như sau: **Then^{G2532} Peter^{G4074} took^{G4355} him, and began^{G756} to rebuke^{G2008} him, saying^{G3004}, Be it far^{G2436} from thee, Lord^{G2962}: this^{G5124} shall not be unto thee.** Nghĩa là: **Bấy giờ Phi-e-rơ nắm lấy Ngài và khởi sự ngăn cản Ngài, rằng: Hỡi Chúa, nguyên cho điều đó không xảy ra, điều này sẽ không thể xảy đến với Chúa.**

Ngay lập tức Chúa Jê-sus quở trách Phi-e-rơ: **Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng: Ố Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Người làm gương xấu cho ta; vì người chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.**

Hết thấy mọi người tin Chúa đều ngạc nhiên về Lời Chúa đã phán với Phi-e-rơ và chúng ta biết chắc rằng đây không phải là sự cố nhầm lẫn trong in ấn hay dịch thuật, vì hết thấy các bản Kinh-thánh copy sang các thứ ngôn ngữ cũng như nguyên bản chép bằng tiếng Greek (Hy-lạp) đều chép đúng như vậy, điều đó có nghĩa là Đức Thánh-Linh đã can thiệp, khiến tất cả phải tôn trọng sự thật về Lời Chúa Jê-sus đã phán.

Khi chúng ta chấp nhận theo Chúa, chúng ta không được phép đi gieo hai bên, không được phép thoả hiệp với xác thịt hay là sự hăm hăm, nghĩa là chúng ta phải ở trong sự sáng của Đức Chúa Trời, tức là chúng ta phải để cho sự sáng của Lời Đức Chúa Trời soi sáng từ trong lòng chúng ta và cai trị lòng chúng ta. Là tội tố Chúa, là dân sự Chúa, thì chúng ta phải nghĩ đến công việc của Đức Chúa Trời, Cha của muôn loài và chúng ta phải

tìm kiếm cho được hiểu biết công việc của Ngài.

Hãy nhìn chăm vào công việc của Đức Chúa Jê-sus Christ và học theo Ngài, đó là Đức Chúa Jê-sus đã không nói tự mình, nhưng Ngài nói mọi điều mà Ngài đã nhận lãnh từ Đức Chúa Cha và chúng ta cũng phải làm như vậy, không được sợ loài người xác thịt, không được thoả hiệp với xác thịt, nhưng phải trung thành hoàn toàn với Đức Chúa Trời, ngay thẳng rao giảng Lời của Đức Chúa Trời, không nhân nhượng với xác thịt, như Chúa Jê-sus đã phán về những người thuộc về Ngài phải là sự sáng của thế gian này:

Ma-thi-ơ 5:14-16: Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đặng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời.

Chúng ta hãy xem Đức Chúa Trời đã phán gì với những kẻ làm công gian ác trong nhà của Ngài.

Ê-xê-chi-ên 13:1-23: Có lời Đức Giê-hô-va phán cho ta như vậy: Hỡi con người, hãy nói tiên tri nghịch cùng các tiên tri của Y-sơ-ra-ên, là những kẻ đang nói tiên tri, và hãy bảo cho những kẻ nói tiên tri bởi lòng riêng mình rằng: Hãy nghe lời của Đức Giê-hô-va. Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Khốn cho những tiên tri đại dốt, theo thần riêng mình, mà chưa từng thấy gì cả. Hỡi Y-sơ-ra-ên, các tiên tri người cũng như những con cáo trong chốn hoang vu! Các người chưa lên nơi phá tan, và không xây tường cho nhà Y-sơ-ra-ên, đặng đứng vững trong cơn chiến trận nơi ngày Đức Giê-hô-va. Chúng nó đã thấy sự phỉnh phờ, và sự bói khoa giả dối. Chúng nó nói rằng: Đức Giê-hô-va phán, (song Đức Giê-hô-va đã không sai chúng nó), và chúng nó khiến người ta mong cho lời mình được ứng nghiệm. Khi ta chưa từng phán, mà các người nói rằng: Đức Giê-hô-va có phán, vậy các người há chẳng thấy sự hiện thấy phỉnh phờ và nói sự bói khoa giả dối, hay sao? Vậy nên, Chúa Giê-hô-va có phán như vậy: Vì các người nói những lời giả dối, thấy những sự phỉnh phờ, này, ta nghịch cùng các người, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Tay ta sẽ nghịch cùng những tiên tri thấy sự hiện thấy phỉnh phờ, bói những sự giả dối. Chúng nó sẽ không dự vào hội bàn dân ta nữa, không được ghi vào sổ nhà Y-sơ-ra-ên nữa, và không vào trong đất của Y-sơ-ra-ên; các người sẽ biết ta là Chúa Giê-hô-va. Thật vậy, bởi chúng nó lừa dối dân ta mà rằng: Bình an; mà chẳng có bình an chi hết. Khi có ai xây tường, này, chúng nó trét vôi chưa sùi bọt lên! Hãy nói cùng những kẻ trét vôi chưa sùi bọt rằng tường ấy sẽ xiêu đổ. Mưa to sẽ xảy đến. Hỡi mưa đá lớn, bay sẽ sa xuống; và gió bão sẽ xé rách nó. Này, khi tường sụp xuống, người ta há chẳng nói cùng các người rằng: Chớ nào vôi mà các người đã trét trên tường ở đâu? Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Ta sẽ nhân giận khiến gió bão xé rách nó; ta sẽ nhân cơn thịnh nộ sai mưa dầm đến, và nhân sự tức giận sai mưa đá lớn phá diệt nó. Cũng vậy, ta sẽ dỡ cái tường mà các người đã trét vôi chưa sùi bọt, xô nó suốt đất, đến nỗi chân nền bầy ra. Tường sẽ đổ, các người sẽ bị diệt giữa nó, và biết rằng ta là Đức Giê-hô-va. Ta sẽ làm trọn cơn giận nghịch cùng tường và kẻ trét vôi chưa sùi bọt như vậy: và ta sẽ nói cùng các người rằng: Tường chẳng còn nữa, kẻ trét vôi cũng vậy; tức là các tiên tri của Y-sơ-ra-ên nói tiên tri về Giê-ru-sa-lem, xem sự hiện thấy bình an cho thành ấy, mà không có bình an, Chúa Giê-hô-va phán vậy. Hỡi con người, người khá xây mặt nghịch cùng các con gái của dân người, là những kẻ nói tiên tri bởi lòng riêng mình; và người khá nói tiên tri nghịch cùng chúng nó. Bảo chúng nó rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Khốn cho những đàn bà vì mọi cùi tay may gối, và y theo tầm thước mà làm khăn cho đầu, để săn linh hồn. Ừa, kìa! các người muốn săn linh hồn dân ta, và giữ linh hồn nó để làm lợi cho mình hay sao? Các người vì mấy nhúm mạch nha, mấy miếng bánh mà làm nhục ta giữa dân ta, các người nói dối dân ta, là kẻ nghe lời dối trá các người, để mà giết những kẻ không đáng chết, cho sống những kẻ không đáng sống. Vậy nên, Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Này, ta ghét những cái gối của các người, vì bởi đó các người săn linh hồn như đánh bẫy chim; ta sẽ xé ra khỏi cánh tay các người, và thả linh hồn mà các người đã săn, như chim bay đi. Ta cũng sẽ xé khăn các người, cứu dân ta ra khỏi tay các người, chúng nó sẽ không ở trong tay các người để bị săn nữa; bấy giờ các người sẽ biết ta là Đức Giê-hô-va. Vì các người lấy sự dối trá làm buồn lòng kẻ công bình mà ta chưa từng làm cho lo phiền, và các người làm mạnh tay kẻ dữ đặng nó không xây bỏ đường xấu mình để được sống, vì cơ đó, các người sẽ không thấy sự hiện thấy thỉnh phờ, và không bói khoa nữa. Ta sẽ cứu dân ta thoát khỏi tay các người, và các người sẽ biết ta là Đức Giê-hô-va.

Chúa Jê-sus đã phán về một nguyên tắc mà hết thấy những người tin Chúa và những người hầu việc Ngài

phải nhận biết, đó là: Ai không ở với ta, thì nghịch cùng ta; ai không thâm hiệp với ta, thì tan ra. Ấy vậy, ta phán cùng các người, các tội lỗi và lời phạm thượng của người ta đều sẽ được tha; song lời phạm thượng đến Đức Thánh Linh thì sẽ chẳng được tha đâu. Nếu ai nói phạm đến Con người, thì sẽ được tha; song nếu ai nói phạm đến Đức Thánh Linh, thì dầu đời này hay đời sau cũng sẽ chẳng được tha. Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho là cây xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây. Hỡi dòng dõi rắn lục; bay vốn là loài xấu, làm sao nói được sự tốt? Bởi vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng mới nói ra. Người lành do nơi đã chứa điều thiện mà phát ra điều thiện; nhưng kẻ dữ do nơi đã chứa điều ác mà phát ra điều ác. Vả, ta bảo các người, đến ngày phán xét, người ta sẽ khai ra mọi lời hư không mà mình đã nói; vì bởi lời nói mà người sẽ được xưng là công bình, cũng bởi lời nói mà người sẽ bị phạt. (Ma-thi-ơ 12:30-37)

Phần thưởng mà Đức Chúa Jêsus Christ đã dành cho những người trung thành với Ngài đó là:

Khải huyền 3:7-13: Người cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Phi-la-đen-phi rằng: Này là lời phán của Đấng thánh, chân thật, là Đấng có chìa khóa của Đa-vít, mở thì không ai đóng được, đóng thì không ai mở được: Ta biết công việc người; này, ta đã mở trước mặt người một cái cửa không ai đóng được; vì người có ít năng lực, mà đã giữ đạo ta, và chẳng chối danh ta. Này, ta ban cho người mấy kẻ trong những kẻ thuộc về hội quỷ Sa-tan, chúng nó xưng mình là người Giu-đa, mà kỳ thực không phải, nhưng chúng nó nói dối; này, ta sẽ khiến chúng nó đến sấp mình xuống dưới chân người, và sẽ cho chúng nó biết rằng ta đã yêu người. Vì người đã giữ lời nhện nhục ta, ta cũng sẽ giữ người khỏi giờ thử thách, là giờ sẽ đến trong khắp thế gian, đặng thử những người ở trên đất. Ta đến mau kíp; hãy giữ lấy điều người có, hầu cho không ai cất lấy mào triều thiên của người. Kẻ nào thắng, ta sẽ cho làm trụ trong đền Đức Chúa Trời ta, và người sẽ không ra khỏi đó nữa; ta lại sẽ lấy danh Đức Chúa Trời ta, danh của thành Đức Chúa Trời ta, là Giê-ru-sa-lem mới từ trên trời, bởi Đức Chúa Trời ta mà xuống, cùng danh mới ta, mà viết trên người. Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh!